

MS(N) 92

БЛАЖЕ КОЧЕСКИ

ЦРНОВЕН

ПЕСНИ

Скопје 1993

Attribution-NonCommercial-NoDerivs 3.0 Unported (CC BY-NC-ND 3.0)

Дигитална библиотека на Македонија | НУБ „Св. Климент Охридски“ - Скопје

1-2 (срзана)

Блаже Конески

ЦРН ОВЕН

~~АЛЕКСАНДАР~~

Скопје 1993

Црн овен

Дојде време кога не само кај други, ами и кај самиот мене, почна да се јавува мислата дека е ред веќе да молкнат моите песни. Дури бев уверен дека "Небеска река" ќе биде моја последна збирка. Затоа во целата прва половина од минатата година напишав само два-три пригодни текста. Но летоска во Дојран песните пак почнаа да се множат. Сега, токму спроти свети Атанас, забележав дека сум пак обиколен од едно мало стадо.

Порано имало обичај на свети Атанас да се коле курбан бел овен годинак. Годинак - за да се означи дека изминал уште еден годишен круг; бел - за да се знае дека уште еднаш денот ја навасува ноќта, светлината мракот. Но јас оваа година водам по себе црн овен. Прости ми, средсело!

Скопје, 3.II 1993.

5-6 (ураза)

ОТНОР

~~Нова година 1992~~

Нова година 1992

О мои предци!
 Јас ве споменувам
 и ви оддавам чест.
 Нека се смират вашите души
 под праговите и тланиците
 што ги напуштил мојот род.
 Да тивне подземниот плач!
 О вие внуци! Ве благословувам
 и ве поздравувам
 со збор на блага вест.
 Нека ве крепи секаде среќа,
 стреловит поглед и цврст од,
 вкусете животна слач!

О мои предци! О мои внуци!
 Нека прогласува овој час
 дека сум распнат меѓу вас.

Посвета] *и тивне одира*

(На Коце Солунски за неговиот седумдесетти
 роденден - на 30. март 1992)

} *Курзив
 Шелби*

О мој врсниче!
Ти мачиш иста мака,
 и твојот дух си запилкува вака.

Влаке Конески

Личност

"О стадо!
Јас не припаѓам кон тебе!"
Така си мисли еден тажен брав
дури со другите овчички
си штрпка тревичка
на лединката.

Песна за Црниот Брат

Болен е, болен Црниот Брат,
и како дете паднато в кал
тој сам е таму каде што е,
и кому да му биде жал?

Кон мене крева очи тој,
а нас не дели океан.
Болен е, болен мојот црн брат,
згрозен е сиот, во себе збран.

О кој ќе крикне!
Јас немам здив, -
ни збор јас имам за утеха,
ниту да кажам кој е крив.

Тој тлее таму зад хоризонтот
како на запад вечерен зрак.
И се што знам е дека се спушта
~~некако~~ ^{меѓу нас} уште потемен мрак.

Блаже Конески

Летото 1992 во Стар Дојран

Отпор

Поради силниот збор, макар на непризнат јазик,
се уште одбирам звуци на македонската лира.

Тоа е мојот штит, рамен на вашата сила,
~~ва што земјата, релаци~~ ^{силници! Заштотам ГРОБОТ} ~~со сила~~ ^{де} и вас ве збира.

Спокојство глумам пред вас дури созвучја барам
или тајновито име негде во нашиот предел.

Тоа е мојот облог во морничавата игра,

тоа е мојата мисла упорно што сум ја
следед.

Молитва за успокојување

Роб на грдата мисла
пред пакости и злоби,
молитва правам да тивне
гласот што несреќи коби.
Барем во петлени зори
или во глувите доби
нека се сдири малку
јансата што ме здроби.
Најдете спокојно место
коскиве да ми ги зглоби.

Побуна

Мислев дека сум смирен пред сите загуби земни
и дека спокојно може и крајот да се чека,
а сега од сон се штрекам негде во зорите темни,
некаква улава болка и тага од сон ме штрека.

Поарно што го снима тоа што чудесно било
и како обичен привид пред очиве што згасна, -
па кренаво пред тебе раце, слепа и сурова сило,
кога ме поваса сосем и в ништожност ме пласна.

Па зошто сонот сега со мене како да спори?
Зар загубното било сепак пред Господа свето?
Духот се предава буден, а на сон уште се бори,
затоа олкава тага, и боли затоа сето.

Из невера

Срцето замре целото -
немало надокрај милост,
Духот го врезре телото,
зашто се грози од гнилост.

В прашиште со влечугите,
од себе човек се срами.
Баравме љубов од другите,
а се напуштаме сами.

Кој да ја сети м^ерлата,
кој да го погоди лекот,
штом докрај из неверата
значела закон на векот?

148/1

Хроника на Прилеп

Останавте по патот,
маши другари и браќа,
било кај Тројан^{ска}, било кај Никодин,
или на Мукос, или на Прилепец,
на Пе^сјо Брдце, и каде не, -
испраќајќи не
како со смешка на усните
пред да склопите очи
и следејќи не
упорно
сè довде.

15. Св

Скакулец

Жител на тревата,
се суши со секое тревче.
Шушкав,
вече скокот
по меко мевче.
Пулоок,
секогаш опнат за скок
како остра стреличка,
на ситен сончев лак.
Каква напрегнатост на коленцата!
И пак, и пак!

Нојта ја прекрива прозирката
свилата на кожурците.
Тој
скукулен
суни, со сто струни, од свирката на штурците.
А зошто сето тоа?

16.7

Небо

Го приближуваме
да ни се причини дека е тука, пред нас, на дофат,
дека го имаме веќе под замижаните клепки -
со сите неусетни преливи и набирања,
со белите, негде-годе, облачиња
и со поработ врз планините.

Но тоа се кренало уште повисоко.

Мали се кубизата на нашите храмови
да го обгрнат во својот преграб,
ништожни спрема ~~својата~~ замисла,
што фрлила мрежа во воздушниот океан
~~та~~ собрала од него колку што може грст да збере.

Ниски се олтарите по планинските висови,
ниски се минарињата и на султанските џамии,
да му се доближат нашите зборови.

Поарно, затоа, да тивнат молитвите без глас
долу в срце.

Осудени да бидеме постојано пред него
како пред огледало без одраз на нашиот лик, -
неговите промени
во знаци на својата судбина ги претвораме.
Страшен е молкот,
а наслушуваме порака.

Принудени сме, пред неговото величие,
да си придаваме дури и самите себеси важност,
а заправо
како на гурфовденски нишалки
на неговите невидливи бранови им се предаваме
да не лулаат и да не носат незнајно каде.

Будење

Се засолна невиден некој
што саној ме држел во стег.
И ноќеска чемерот длабел -
навалува подлокан брег.

За Преломот: Овде доаѓа
на нека сираница кратка
и секо (од два сонца) од следна сираница
(Сонце А. С. Тужки)

Во иредомте да се смеет на 19,¹⁰
ерно сирашице со иредомте Боже "Бурдо"!

Според А.С.Пушкин

Не дај, Боже, од ум да се шекнам.

Дај ми, Боже, да ски^унам, да секнам.

20. 11.

Свети Пантелејмон

Прво се јавија гугучки
заедно со врапчињата,
а сега ова пиленце
што прави: цип, цип, цип!

Гугање. Плипот. Кркот.

Денеска ластовиците
ќе застанат на жиците,
со празнично црцорење
да го испратат штркот.

Календар

Не како древните свездочетци
загледани верно во ноќните длабочини на небото,
темни и привлечни, тајни и вечни, -
ние
само по неверните трепети на своите срца
проглаголуваме љубовни свезни,
придавајќи им значење.
Произволен и измамен е таквиот календар!
Место величие,
испокинати спомени
и дури презир и омраза
будат во нас тие измислени празници.

22. 13

Прибежище

(На терасата кај Ивана во Стар Дојран) / *изградено*

Во ова исто време, додека денот се гаси,
седиме неколку души овдека секоја вечер,
чекаме првото ветре свежеста да ја спаси,
а веќе редот се знае што може се да се рече.

Па молкот затоа како повеќе за нас да значи; -
тогаш занесено човек своите мисли ги следи.
Молчине ние за тоа најмногу што не мачи,
како по договор верен секој секого штеди.

Отстрана потсмешлив злобник може дури да смета
дека не исфрлил бранот на засолнативе места
нас, бродоломници бедни и плен на староста клета.

Но нема циникот право, - се препи упорно честа,
со глас од младоста наша, *4/2* една порака света.
И кога очај не ништи, тој глас е жив во свеста.

Прибежище
Ма

23. 14

Мртва природа

(На терасата кај Коцета во Стар Дојран)

Чашата веќе е празна, зашто гостинот дрчен
го испи виното веднаш и на маса ја кладе.
Пред него зрели дренки нуди послужавник срчен,
и јаболка полн ваган домаќинот му даде.

Сега и кафето става, баш навреме се свари,
од порцелански филџан пареа лека се крева.
Па еден спроти друг еве седат другарите стари,
тихо е, нема врапци да кренат џагор и врева.

Во чист августовски воздух трепери оваа слика,
и една длабока сенка над неа свежина шири,
и благо спокојство како од секој агол да блика.

О зошто не е така! И зошто само штири
дни напред ^{Аз} не водат до крајот што не вика?
Ни привид веќе да нема за душа да ни смири!

24. 95

Почеток на есента

На прва есен знаците:

нејасни сенки на друмот,

нејасен трепет на зраците,

нејасен шепот во шумот,

нејасен жал на облаците,

нејасни слики во умот.

Џиџе

Мнозина има занаетчи,
секој спрема својата ука.

Едни

абаџии, казанџии, кондураџии,

други

ковачи, сарачи, крпачи,

трети

златари, столари, колари,

клинчари, опинчари, копаничари,

и што ти не, и какви не чуда.

Но меѓу нив разликувај џинови од џиџиња!

Занаетот го испекол докрај само тој

што умее да направи и џиџиња.

А кога некој батек ќе се сети

дека на светов има и поети,

тој од нив бара да станат

скудоумни апологети:

неговите валканици да се забошотат,

како со кадеж од темјан, со песни во хорови.

О браќа, не давајте се!

Поарно правете џиџиња од зборови!

Секој добар мајстор има право на џиџе

дури и во злодоба,

кога лошотијата ги надвиш^{на}

Кајмакчалан со Ниџе.

№ 26.

Оброк

Ова чаше домашна ранија
што фаќа синџир по крајот
бистра а искреста
да те стресе при првата голтка;
оваа пиперка,
само малку заруменета при врвот,
рускава под забите;
овој патлиџан црвен и сочен,
а уште цврст,
и, најпосле, ова бело сиренце,
слачно при цваќање
со корка лебец,
да ти се осоли малце плунката и душата -
имај ги како дарови од небото
за денешниот ден,
и искажи благодарност со нечујна помисла.

Можеби и утре те чека ваква наклоност.
Зошто да не?
Никогаш не се знае.

~~Марија Цветановиќ~~

Блаже Конески

Чаша чај

Крчка канчето со вода на шпоретот,
уште малку да зоврие.
Кесичката со чај чека веќе во чашата.
Ајде кажи дека тоа не е важно!
О претчувство на топлина
по старите дамари,
сè до срцето,
до левата страна на градите,
како спомен од одамнешна љубовна возбуда!
Ајде да си лишен и од тоа!

Блаже Конески

Внатрешен вид

Како за себе реков дека видот
ми е уништен.

Но таа слушнала

и побрза да ме утеши:

"Затоа ќе се изостри
твојот внатрешен вид".

Веднаш сфатив дека е веќе
рамнодушна.

За преломот: секој бесна (Наслов)
на сопствена играчка!

29

Блаже Конески

Внатрешен вид

Нако за себе реков дека видот ми е уништен.

Но таа слушнала

и побрза да ме утеши:

"Затоа ќе се изостри твојот внатрешен вид".

Веднаш сфатив дека е веќе рамнодушна.

(На вселител
сигурно)

Античка трагедија

Студена сенка на сцената.

Сам пред два неми кумира.

Толку ја мразам промената!

А дошло да се умира.

Урна

Ја склопив десната дланка

и стискам јако, цврсто,

нако својата пепел

да сум ја собрал во грстот.

(На сопствена
играчка!)

ИСПУСТЕНИ

Две суклени тела.

Две наведени чела.

Два молка.

А иста болка.

~~Блаже Конески~~

Шар Планина

И во идниот живот ќе те носам тебе
во погледот,
снежен Љуботенски вису,
зашто се плашам,
можеби безрасудно,
дека никој веќе нема да ја сети
во целата вечност
олку остро оваа бела убавина
како мене сега
во сончев неделен ден
во светиниколскиот месец.

Блаже Конески

Блаже Конески

Сеќавање за татното

Колку е тешко да те следам, татко!

Да не пуштиш ни глас за болката,
а толку те болело!

Да не кажеш ниту збор за маките,
за немошта,
за грижите,
за горчилата -
а толку тиштеле!

~~Ск., 29. XII 1992~~

g

~~М. М. М.~~На пријателите

Со вас се крепев.
Тука сме. При крајот.
Па сега ли да ве потурнам,
на работ,
заради маните,
заради грешките,
за сè што излегло неубаво?
Не!
Јас ви проштавам
секоја слабост
и притворност,
дури пресметливост,
дури изневера, -
за да си простам и самиот себе
за една мера на човечка љубов.

~~М. М. М.~~

34

Обнова

] *тегов*

Отворете прозорци.

Отворете врата.

Да влезе свеж воздух.

Доведете млада мајка.

Доведете машко дете.

Нека го крене в раце.

Нека го прошета од соба в соба

низ сева куќа.

Да влезе живот,

како свеж воздух,

во секој зачмајан агол.

Ку
чукајдрвец

наслов

Ку
чукајдрвец! чукајдрвец!

Ковачева ука:

да чука, да клука

На висока ~~бук~~ ~~клинче~~
~~со меканче~~ ~~клинче~~

~~во клуничето~~ ~~клинче~~
во ~~клуничето~~ ~~клинче~~

Помеѓу два звука

слуша тој што чука:

овде звучи мазно,

овде звучи празно,

а шумата цела се одзива разно.

Чукај чукајдрвче! Клукај клукајдрвче!

На клепало крвче,

во клунчето црвче.

СОКОЛ

Прво од небеси
косо паѓа,
сива секавица,
и пак се крева косо
како брза стрела
што се погаѓа
сама себеси
самата едновремено
и убод и птица.
Полет, не тело!
Сè сосем цело.
Сè стивно.
Ништо лишно!
Сврдле од око.
Раскрилен сокол,
сив сокол на небо ~~то~~ вишно.

Блаже Конески

КЛУКАЈ ДАВЕУ

~~37~~ 37

Одигри Наслов!

ПРЕТХОДНИЦА

Наслов

Не барам збор за ова што ни се случува,

Речи го: предавство, лудост, гадост, нискост.

Секој ќе плати за својот бес.

Пустошот што те чека

јас веќе го доживеав.

Не бој се, не е страшно.

На крајот секаваш дури жал и блискост.

Помиреност

] наслов

Што ми следува сега,
што ми припаѓа уште,
не можам сам да решам,
како да зашол умов, -
кажете за мене вие,
согласен сум со се,
~~со се задоволен:~~
дури со малку сонце
што плеките ги топли
во ваков пролетен ден;
дури со повев на ветре
во расцутените гранки,
по мирис насетен.

ПЛАЧ НА СТАРИЦА] *наслов*

1. Клетва

] *отзваслов*

Боже, што не ме зеде веќе еднаш?

До кога ова мачење?

Зар не слушаш молби и плачки до небеси?

Ме страв

да не те фати од нив, недај Боже,

некоја моја грда клетва

во зол час.

Господ да чува и брани од грев!

2. Разговор со Бога

] *отзваслов*

Старата рече:

Оф
~~А~~ бре, Господи!

Зошто сум уште, натема ме?
~~што не ме земеш,~~

? зошто ме оставаш олку да се мачам?

А Господ рече:

Те оставам

за да ја *разбереш поубаво*
~~засакаш~~ смртта ~~уште повеќе,~~

како нешто *добро,*
~~наубаво~~

а не само страшно.
~~што може да се доживее,~~

како ~~сладка~~ *подинка.*

Чувари] наслов

Вие што го чувате споменот на мојата младост,
на мојот занес, на мојата смеа,
на мојот понесен збор,
знајте:

понекогаш сум толку жеден за вашата рака!

И ми се чини дека од само еден допир,

мек и мигновен,

сè би минало што ме боли,

би се сталожило,

и би здивнала мојата душа.

Но сепак стојте кајшто сте се нашле,

да не се видиме пак!

Ваша должност нека остане

да не се наруши споменот каков сум бил.

Ништо друго!

Уплав] наслов

Светка, зимски, мраз по улиците.

Зимски

Снегот од кровови обвиснува
во мразулци. А што ни смислува
ќе кажат допрва капавиците.

Маглата гризе до утробата.

Ни мрзнат белите дробови.

Не стега в пранги, како робови,

зимскиот уплав и прокобата.

С ПРОТИ СВЕТИ АТАНАС 1993
30 јануари 1993

Зимски дену,

ми носиш црна вест!

Смртта чука со средниот прст

на нашата порта.

← Проклетата слабост да се зборне.

Поживинчени^{ост}и, ако молчиш.

Како да се поништи ужасот
со тоа што човек
не може да го сфати?

43-44
Ботаника (српска)

ПОРАКИ ОД ИСТОК

~~Плач за Конијски~~

Плач за градот Ур

(Според еден сумерски ламент)

45
Курив!

Курив Курив!

Пред повеќе од 3.500 години
Еламитите и Субаријанците го разрушија
славниот сумерски град Ур. Една долга
тажаленка е останата од тие времиња -
"од раката на Апил-Сумуган. Редот со
годината кога таа била составена е
избришан на глинената табличка. Но тоа
и не^e многу важно. Градови се рушеле и
се рушат, вакви пискотници се слушале и
се слушаат се до денеска.

Останаа празни нашите пондили,

без коњи, без пашитни добици.

Нашите трла без стада ги метат улави ветришта.

Од кротка овца делено е јагнето.

Урнат е нашиот град.

Тешко нам!

О мајко Нингал, богињо, заштитнице на градот наш и твој!

Залудни беа твоите молби за милост

со јадри солзи пред боговите.

Посилни од тебе, Ану и Енлил ја постигнаа својата цел,

Тие го испустија нашето племе.

Тешко нам!

Ану и Енлил пуштија две диви, поројни луѓи,
едната од север,
другата од југ.
Двете се ставија, во пустошни витли, над градот.
Попуштија високите бедеми,
ие можеа да докрепат.
Тогаш се задржи огнот со мечот и секирата.
Тешко нам!

Тој ден Сонцето не се покажа,
се скри да не гледа ужаси.
Таа ноќ не почна со збирање на весели другари,
ами падна за да се исплазат уште посилно
спрема небото
црвените јазици на пожарите.

Нашиот град е урнат.
По неговите широки улици, каде што се шетало,
спружени се безброј трупови.
На неговите плоштади,
каде што се збиравме на нашите празненства,
со тигри, песни и ликување,
лежат купишта, мрша на мрша,
во вирови крв.
Кој не можел да излезе од дома,
оган го голтнал заедно со куќата.
Кој можел да бега, оставил се зад себе.
Мајка ја остава ќерка си, татко синот.

Нашите момчиња и девојки,

со врзани раце, ги гонат в плен.

Се сотре нашата рода.

Тешко нам!

Нашите богатства ги разграбаа.

Тој што не видел златни гривни и прстење,

сега ги наврел на рацете.

Тој што не чул за ^фшрдани од камни бесценети,

сега ги обесил на вратот.

Нашите свети обреди ги смени грдотија.

Нашиот божествен ред го смени бесовство.

Урнат е нашиот град.

Пропадна нашиот имот.

Тешко нам!

О мајко Нингал, богињо наша!

Заедно со нас и ти стана презрен изгнаник.

Кај ќе се прибереш сега и кај ќе најдеш почит?

На местото на твојот град туѓ град се зида,

На местото на твојот храм ж

храм на туѓинско божество!

Нема за тебе веќе приноси на жртвеникот:

^фполеници од нашите тучни говеда,

риби од нашите реки,

млеко од нашите овци и кози,

вино од нашите лозја,

мед од нашите улишта,

плодови од нашите градини и ниви.

На нашите полиња нема жетвари,
на нашите пасишта нема овчари,
на нашите реки нема рибари,
нема грозјebraње во нашите лозја.
Запусте нашата земја.
Урнат е градот.
Тешко нам!

О мајко Нинтал, крени со нас гласје до небеси,
тажи без престан,
коли преколнуј без прекин,
рони солзи без запир -
дури не се смили срцето на Ану,
дури не рече тој: "Доста беше!"
Та да се зберат испустените,
да ги обноват старите огништа,
да се намножат луѓе со чисти срца
во нашата земја.

О мајко Нинтал!

Белешка. Текстот ми стана достапен во англиски превод во изданието: J.B.Pritchard (ed.), Ancient Near Eastern Texts Relating to the Old Testament, Princeton 1955, 455-463. Оригиналот содржи 436 реда и е поделен на 11 песни или строфи, со различна должина. Нашата обработка е сосем слободна. Во поемата на Адил-Сумуган ламентот се води од името на богињата Нинтал, заштитница на градот Ур.

V. P. 2017

49

Готама Буда

Носорог

Пред сешто живо истај го својот стап
за да не повредиш ни едно од нив.
Не посакај син ниту другар по патот.
Самотен оди како носорог.

Од државност се раѓа наклоност,
по наклоноста доаѓа сиот овој јад.
Насети опасност во наклоностите.
Самотен оди како носорог.

Свикната со другар и со рода
сопнатата мисла ја напушта целта.
Насети зазор од приврзаноста.
Самотен оди како носорог.

Како што се сплеткал расчатален бамбус
така и маж зелен за жена и деца,
туку како што трска извишила врв
самотен оди како носорог.

Како што елен в шума не е сопнат
и каде сака запира да пасе,
биди мудар, не потчинувај се,
самотен оди како носорог.

Сите околу тебе се желни за забава.
Безгранична е приврзаноста кон децата.
За да ја избегнеш маката на разделбата,
самотен оди како носорог.

Без отпор пред што да е на светов

биди задоволен во секој поглед.

Бестрашно пред луѓите

самотен оди како носорог.

Бескуќникот е понекогаш тешко

да го задоволиш, уште потешко баран куќникот.

Затоа без грижа за чии било деца

самотен оди како носорог.

Одвикнат од домашни прокуди,

со остар сек

пресечи ги смело домашните врски.

Самотен оди како носорог.

Ако се најде разбран пријател

за придружник, добар и умен,

да ги наваса сите пречки на патот,

со него радо тргај и биди претпазлив.

Ако не најдеш разбран другар

за придружник, добар и умен,

како крал од земја што ја презел со војна

самотен оди си како носорог.

Благословена е радоста на пријателството

кога другарот ни е подобар или рамен,

а кога нема таков, живеј непрекорно,

самотен оди како носорог.

60 51

Погледај две златни гривни,
сјајна и вешта изработка,
како свечат од удар, допрени на зглобот.
Самотен оди како носорог.

- Да сум со некој друг, би имало
празен говор, понекогаш и кавга.
Таа опасност предвиди ја навреме.
Самотен оди како носорог.

Шаренило, занес, слач на уживање,
го обзема духот во привлечна смена.
Претпазлив спрема чувствениот порив,
самотен оди како носорог.

Неволи, гнојни рани, болештини,
отровен убој на страшна стрела -
таква е опасноста од насладите.
Самотен оди како носорог.

Студ, горештина, гладост и жедост,
ветар и ~~У~~век, муви и ~~У~~мии,
поарно да го трпиш сето тоа.
Самотен оди како носорог.

Како слонот делен од суријата,
силен по става, сур, величествен,
кај да посака живее в шума,
самотен оди како носорог.

Не е можно дружељубивиот

Сончевото племе имај го за углед.

Самотен оди како носорог.

Поштеден од борба на гледишта,
излезен на чистина, земи права посока.
Со сопствено знаење, не воден од друг,
самотен оди како носорог.

Ни лаком ни лукав, а ниту жеден,
ни раздражен, ниту пак огорчен чудак,
независен од што да е на светов,
самотен оди како носорог.

Треба да се чуваш од лош придружник
што лесно скршнува на погрешен пат
и се предава на леснина. Затоа
дели се, самотен како носорог.

Цени пријател што е внимателен,
цврст во уката, јасен во изразот.
Штом смисла ќе сфатиш, штом си совладал двојба,
самотен оди како носорог.

Од игра, забава, од светска среќа
незадоволен, не обсирај се.
Ненаклонет на раскош, вистинољубив,
самотен оди како носорог.

Остави ги синот, жената, таткото, мајката,
парите, имотот, сите роднини,
и така без желби, а и без страсти,

самотен оди како носорог.

- Тоа се пранги, мака е тука угодноста,
бедното задоволство е повеќе страдање,
тоа е само мамка - којшто тоа го разбрал
самотен оди како носорог.

Скини ги врските како риба
што низ мрежа се проврела и плива слободно
или како оган што на пеплиште не се враќа.
Самотен оди како носорог.

Со спуштен поглед, без запирање
чекори со здружени чула, смири ги
изливите и жарот на чувствата и помислите.
Самотен оди како носорог.

Отфрли ги својствата на домашниот живот
како оголено стебло лисјата,
Со пожолтен плашт на рамо
самотен оди како носорог.

Без дрчост за добар залак,
никому ни хранител, безразлично
питајќи храна од куќа в куќа
самотен оди како носорог.

Со срце слободно од петте пречки,
чисто од секаква изгласеност
по раскилот на стегите на љубовта и омразата,
самотен оди како носорог.

На среќата и несреќата сврти и грб,
на радоста, тагата од минатите времиња.
Рамнодушен, смирен во прочистеноста,
самотен оди како носорог.

Упатен накај крајното достигнување,
со дух отворен, со спремен фат,
со вешта сила, непоколеблив,
самотен оди како носорог.

Постојан во самоста на задлабоченост,
во вистинското проникнат со вистинитост,
узнавајќи ја бедата на бивствувањето,
самотен оди како носорог.

Упорен во напорот да го спроведеш
стремежот, разбистрен, опитен и буден,
надежен познавач, сигурен во патот,
самотен оди како носорог.

Како лавот што не се штрека од врева,
како ветрот што не се фаќа во мрежа,
или лотосот што не го лепи вода,
самотен оди како носорог.

Како лавот сигурен во силата на забите,
бестрашен владетел на животните,
жител на непристапно место,
самотен оди како носорог.

Милозливост, рамнодушност, сочувство, слобода,
некогаш и радост со друг пројавувајќи,

~~11/12~~ 55

без омраза спрема никого на светов,
самотен оди како носорог.

Напушти ја страста и злобата, заслепеноста.

Кога прангите ќе бидат раскинати,
бестрашен и на крајот на животот
самотен оди како носорог.

Друштво, пречекливост за своја полза
пријателите бараат, денес е ретка
бескорисноста. Нечист е човекот.
Самотен оди како носорог.

(^{оред} ~~спрема~~ хрватскиот превод
на Чедомил Велјачиќ) } *курзив
Чедомил!*

Повикување на душите

(Тибетанска молитва)

супрзив!

Наслушнете го гласот на нашите души,
вие што без предводник
скитате по работ на овој и оној свет!
Живите и мртвите
во делени светови живеат.
Кај можат да се видат лицата на мртвите?
Кај може да се чуе нивниот збор?

Наслушнете го гласот на нашите души,
вие што скитате без предводник!
Планините се вишат до небеси
но никаков глас не ја нарушува тишината
од таа страна.
Од лесно ветре потрепетуваат водјето
и цвеќињата пак си цутат.
Птиците не летаат накај вас за пречек,
зашто не можат ни да ве видат.
Како да сетиме дека сте тука?

Наслушнете го гласот на нашите души,
вие што скитате!
Овој свет е свет на привид.
Овој живот е само сон.
Се што се родило умира.

Наслушнете го гласот на нашите души,
вие силници од кои се тресел векот,
вие имотници,
вие учени и умни луѓе,

но и вие просјаци,
вие блудници,
вие разбојници, -
вашите души талкаат на работ на двата света,
без помош и патоказ.
Само патот на Буда е прав,
само тој пат води кон вечниот живот.

(Варијација на текстот на
молитвата во книгата
"Трето око" од Лобсанг Рампа)

Лобсанг
Рампа

Курзив

Камала Дас (Индија)

Танц на евнусите

Беше жешко, толку жешко пред да дојдат евнусите
 Да играат, со широки ~~распавтани~~^{доли} распавтани во вртеж, со тасови
 Бучно што бијат, и со ~~белерзми~~^{белерзми} што сунат, сунат,
 Сунат на ~~изгорот под гранките~~^{изгорот под гранките}, со
 Долги бради развеани, со темни очи светнати, тие играа и
 Играа, ах, тие играа до крв... Зелени
 Риги на нивните образи, јасмин во нивната коса, - некои
 Беа темносани а некои речиси просветлени. Нивните гласови
 Беа рески, нивните песни меланхолични; тие пееја за
 Љубовници на умирачка и за деца останати неродени...
 Некои удираа во своите тарабуки, други удираа во своите јадни гради
 И се наклонуваа, и се превиткуваа во празна екстаза. Тие
 Беа танки во нозете и суви, како гламни од
 Погребно огниште, некаква кожуравост и гнилост
 Имаше во секого од нив. Дури и чавките беа толку
 Тивки на дрвјата, и децата, оцагорени, беа неподвижни;
 Сите ги следеа спазмите на овие кутри суштества.
 Небото се стресе тогаш, луѓа фати и секавици
 И дожд, скржав дожд што мириса на прашиште по
 Чардаците и на моч од гуштери и глувци...

Превел (од англиски) Блаже Конески Десетти Курзив

Содржина

	Стр.
Црн овен.....	а
ОТПОР	
Новата година 1992.....	б
Личност.....	в
Отпор	
Молитва за успокојување	
Побуна	
Изневера	
Хроника на Прилеп	
Скакулец	
Небо	
Будење	
Според А.С.Пушкин	
Свети Пантелејмон	
Календар	
Прибежиште	
Мртва природа	
Почеток на есента	
Нишан ?!!!	
Џице	
Оброк	
Чаша чај	
Внатрешен вид	
Античка трагедија	
Урна	
Испустени	
Шар Планина	
Сеќавање за таткото	
На пријателите	
Обнова	
Клукајдрвец	
Сокол	
Претходница	
Помиреност	
Плач на старица	
Чувари	
Уплав	
Опроти свети Атанас 1993	

За Б. Цвешковиќ:
 Се решил, оваа книга
 ја изоставам од
 збирката.
 26. II 1993, Б. Кочин

~~1/60~~

2/
60

ПОРАКИ ОД ИСТОК

Плач за градот Ур

Носорог (Готама Буда)

Повикување на душите

Танц на евнусите (Камала Дас)